

Meditacions: Divendres de la segona setmana de Pasqua

Reflexió per meditar divendres de la segona setmana de Pasqua. Els temes proposats són: Jesús multiplica els pans; les necessitats dels altres no passen desapercibudes a un cristià; l'Església viu de l'Eucaristia.

L'EVANGELI de sant Joan recull set miracles del Senyor i entre ells hi ha

la primera multiplicació dels pans i dels peixos. És un passatge que prefigura la Pasqua del Senyor i la institució de l'Eucaristia. Una gran multitud s'havia congregat a la riba del llac de Genesaret, atreta per aquell mestre la fama del qual s'havia anat estenent a causa dels seus miracles i dels seus ensenyaments. Des de dalt d'un turó, el Senyor va veure les multituds que el seguien i, dirigint-se a Felip, que era qui tenia més a prop, va formular una pregunta desconcertant: «On comprarem pa perquè puguin menjar tots?». (Jn 6, 5). El primer pensament de Felip potser va ser que el Mestre no ho deia del tot seriosament, però immediatament devia considerar també que Jesús sovint era imprevisible. Així que, prudentment, es va limitar a fer un pressupost aproximatiu: «Necessitaríem molts diners per poder donar només un tros de pa a cadascun» (Jn 6, 7). Aleshores va

intervenir Andreu, que es va mostrar una mica més empàtic amb la gana de les multituds, encara que també la seva proposta posava en relleu, sobretot, la impossibilitat de fer alguna cosa per ells: «Aquí hi ha un noi que té cinc pans d'ordi i dos peixos, però, què és això per a tanta gent?» (Jn 6, 9).

Sant Joan assenyala que, encara que Jesús va conversar així amb els apòstols, «ja sabia què volia fer» (Jn 6, 6). L'autor sagrat destaca que humanament era impossible donar menjar a tanta gent. I això ho fa no només perquè ressalti, per contrast, com va ser de gran el miracle, sinó, sobretot, per subratllar que la salvació és un do que ve de Déu; no és una obra humana, encara que el Senyor vulgui comptar amb els homes per dur-la a terme. «Moltes vegades al llarg de la història de l'Obra —comentava sant Josepmaria—, he pensat que el Senyor té les

coses pensades des de l'eternitat, però que per altra banda ens deixa libèrrims. El Senyor de vegades sembla que ens tempta, que vol provar la nostra fe. Però Jesucrist no ens deixa: si ens mantenim fermes, ell està disposat a fer miracles, a multiplicar els pans»^[1].

«JESÚS DIGUÉ que fessin seure tothom. En aquell indret hi havia molta herba, i s'hi assegueren. Eren uns cinc mil homes. Jesús prengué els pans, digué l'acció de gràcies i els repartí entre tota la gent asseguda. El mateix va fer amb els peixos» (Jn 10, 11). L'evangeli no ens descriu com Jesús va fer materialment aquest miracle. El que sí que podem intuir és com es quedaria gravada al seu cor aquesta experiència de fe. Més tard, a la llum de la resurrecció, van comprendre que així seria en

endavant: el Senyor esperava d'ells —com de cadascun de nosaltres— que possessin el possible de part seva. Ell també seguiria posant la seva *part*. Aquesta acció de Déu moltes vegades no es manifesta del tot i no arribem a descobrir a qui implica i quines conseqüències té; no obstant això, continua sent la part més real i important. Amb l'acció de l'home dins l'acció de Déu, sortiria endavant la missió apostòlica i s'aniria fent l'Església.

Però hi va haver a més un altre ensenyament que el Senyor els va transmetre en aquesta multiplicació dels pans i els peixos: una lliçó de caritat. Els va mostrar com un cristià ha d'estar atent i fer-se càrrec de les necessitats espirituals i materials dels altres: primer, amb una mirada que les percebi, que sàpiga sentir compassió, que vulgui cuidar els altres; i després, amb una actitud generosament proactiva: no n'hi ha

prou de pensar que seria bonic però per desgràcia no es pot fer res; no són prou els bons sentiments si al final queden només en això. Jesús desitja que cadascú faci el que estigui a la seva mà per ajudar persones concretes en situacions difícils, sense resignar-se a la passivitat: emplaça els deixebles a buscar una solució encara que sigui només per començar, que intentin posar en marxa un procés positiu . En definitiva, a complicar-se la vida, si calgués, per ajudar els altres.

«Per això necessitem que el Senyor ens engrandeixi el cor, que ens doni un cor a la mida del seu, perquè hi càpiguen totes les necessitats, els dolors, els patiments dels homes i les dones del nostre temps, especialment dels més febles. En el món actual, la pobresa presenta moltes cares diverses: malalts i ancians que són tractats amb indiferència, la soledat que experimenten moltes persones

abandonades, el drama dels refugiats, la misèria en què viu bona part de la humanitat com a conseqüència, moltes vegades, d'injustícies que clamen al cel. Res d'això no ens pot resultar indiferent. Cada cristià ha de posar en moviment la “imaginació de la caritat” de què parlava sant Joan Pau II, per portar el bàlsam de la tendresa de Déu a tots els nostres germans que passen necessitat»^[2].

«JESÚS PRENGUÉ els pans, digué l'acció de gràcies i els repartí» (Jn 6, 11). En aquestes paraules que fa servir Joan hi ha una prefiguració de l'Eucaristia. En aquest mateix capítol del quart evangeli trobem el discurs del pa de vida, en què Jesús promet donar-se ell mateix com a aliment de la nostra ànima.

A l'Eucaristia, allò que era una cosa material i petita, una mica de pa i de vi, es converteix en aliment sobrenatural: en el cos i la sang de Crist, el pa dels àngels, nou manà que restaura les forces del poble de Déu que és l'Església. «L'Església viu de l'Eucaristia»^[3]. «La comunitat cristiana neix i reneix contínuament d'aquesta comunió eucarística. Per això, viure la comunió amb Crist és una cosa diferent de romandre passius i aliens a la vida quotidiana; per contra, ens introdueix cada cop més en la relació amb els homes i les dones del nostre temps, per oferir-los el senyal concret de la misericòrdia i de l'atenció de Crist (...). Jesús ha vist la multitud, ha sentit compassió per ella i ha multiplicat els pans; així fa el mateix amb l'Eucaristia. I nosaltres, creients que rebem aquest pa eucarístic, estem empesos per Jesús a portar aquest servei als altres, amb la seva mateixa compassió»^[4].

«L'Eucaristia no pot ser mai només una acció litúrgica. Només és completa, si “*l'ágape*” litúrgic es converteix en amor quotidià. En el culte cristià, les dues coses es transformen en una, el fet de ser agraciats pel Senyor en l'acte cultual i el cultiu de l'amor respecte al proïme. Demanem en aquesta hora al Senyor la gràcia d'aprendre a viure cada vegada millor el misteri de l'Eucaristia, de manera que comenci així la transformació del món»^[5]. Demanem també a Maria, «present amb l'Església, i com a Mare de l'Església, en cadascuna de les nostres celebracions eucarístiques»^[6], que ens ajudi a difondre pel món la força santificadora del sacrifici de l'altar.

[1] Sant Josepmaria, Notes d'una meditació, 1-IV-1962.

[2] Mons. Fernando Ocáriz, *A la luz del Evangelio*, p. 199-200.

[3] Sant Joan Pau II, encíclica *Ecclesia de Eucharistia*, núm. 1.

[4] Francesc, Audiència, 17-VIII-2016.

[5] Benet XVI, Homilia, 9-IV-2009.

[6] Sant Joan Pau II, encíclica *Ecclesia de Eucharistia*, núm. 57.

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/meditation/
meditaciones-divendres-de-la-segona-
setmana-de-pasqua/](https://opusdei.org/ca-ad/meditation/meditaciones-divendres-de-la-segona-setmana-de-pasqua/) (04/04/2026)